

Un pământ numit România (1969)

Confirmare

Numai creierul meu este din Nord,
trupul meu este totului tot din Sud,
numai arcul ideilor îl încord
ca s-aud săgeata trupului plecând, s-o aud.

Numai inima mea bate ding-dang
în clopotul trupului de mușchi și de sânge,
numai privirea mi-o sparg
de lacrima lucrului care plânge.

Numai în somn sunt întreg,
numai în trezie sunt viu și pătimaș
aidoma călărețului viareg,
aidoma incasului cu panaș.

Zăpezi eterne, dorurile mele,
de piatră trupul meu, și de pământ,
timpul surâde printre stele
surâde S din vorba „sunt”.

Ding-dang, numai inima, ding-dang numai ea
bate la mesele voastre,
în noaptea aceasta e-o singură stea
și o nenumărare de ceruri albastre.

Baladă

Îmi aduc aminte de o zi bună din viața mea.
Unchiul meu Iosif își iubea foarte tare nevasta,
cu colțurile gurii până la urechi râdea
și glumea și spunea povestea aceasta:

A fost odată, într-o pădure de tei,
un cal a cărui mândră și țintuită șea
și ale cărui mândre hățuri, hehei,
erau ochiul meu și privirea mea.

A fost odată, ca niciodată, un fel,
un fel de a fi ca o cascadă,
în care curgeau miel după miel,
floare după floare, o turmă și-o livadă.

Zeul stătea călare pe ochiul meu,
pinten îi era privirea mea, rătăcită,
ah și ah, cascada urla mereu, și mereu
nisip era în oră și-n clepsidă...

Aici unchiul Iosif tăcea, din gitară
spunea cuvântul numit „do”, numit „fa”,
iubita mea de mătușe primordială
plângea.

Unchiul meu Iosif a murit din tutun,
din băutură poate, și foarte tânăr,
fața lui suavă și lungă acum
dintre cifre seamănă cu al treilea număr.

Femeia aceea tânără care i-a fost nevestă,
cu sprâncenele negre ca un arc,
am întâlnit-o, cititori dumneavoastră,
tot tânără fiind, într-un parc.

Unchiul meu Iosif se făcuse deget cu unghie
la brațul unui bărbat străin;
unde e ghitara ta, unchiule, unde e,
și glasul tău vesel, divin...

Am plâns fără voie și adolescent
ca și cum aș fi fost tu, domnule
Iosif, unchiule, de demult,
visule, somnule...

Necuvinte

Visez acel laser lingvistic
care să taie realitatea de dinainte,
care să topească și să străbată
prin aura lucrurilor.

Acel cuvânt îl visez
care a fost la-nceputul lumilor lumii,
plutind prin întuneric și despărțind
apele de lumină,

născând pești în ape și născând
ape și lumini în lumină,
născând pești în ape și născând
ape și lumini în lumină...

Visez acel laser lingvistic
care să taie realitatea de dinainte,
care să smulgă întruna luminii
partea ei de apă, cu pești.

Care să smulgă întruna luminii
ce e apă cu pești în ea și s-o lase
tot mai pură și mai singură și mai pură,
până când se face din nou
întuneric.

Șir

Răcnet perpetuu, răcnet
de femeie născând femeie,
una din alta, alta din alta,
pe închinarea căderii spre tot ceea ce e
ombilic legat la un capăt de durere,
de durere țipată,
înflorind pe distanțe, din timp în timp,
o globulă mișcată.

Femeie născând femei,
legate prin ele de lațul
țevilor sângeroase prin care curge
feminitatea lumii și brațul
în veșnică lungire al lui Paris
azvârlind măruștrul al lumii,
ales ba de munți, ba de șesuri, de una,
ba de hărțile holerei, cancerului, ciumii.

Prima femeie naște o femeie
care naște o femeie, care naște
o femeie, care naște-o femeie,
care dă la lumină reci moaște
de sfânt, care dau
aure rotunde, gravide